

מקור מס' 1 / ספר שמות, תחילת פרשת משפטים

וְאֵלֹהֵי הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לִפְנֵיהֶם:

פירוש רש"י

ואלה המשפטים - כל מקום שנאמר "אלה" - פסל את הראשונים, "ואלה" - מוסיף על הראשונים, מה ראשונים מסיני אף אלו מסיני.

מקור מס' 2 / ספר שמות, פרק כג

וְעַבְדְּתֶם אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם וּבְרַךְ אֶת לַחֲמֶךָ וְאֵת מִימֶיךָ וְהִסְרִיתִי מִחֶלְהָ מִקֶּרְבְּךָ: לֹא תִהְיֶה מִשְׁכְּלָה וְעִקְרָה בְּאַרְצְךָ, אֶת מִסְפַּר יְמֶיךָ אֲמַלֵּא: אֶת אֵימָתִי אֲשַׁלַּח לִפְנֵיךָ וְהִמַּתִּי אֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר תִּבְאֵ בָהֶם וְנָתַתִּי אֶת כָּל אִיבֶיךָ אֵלַיךָ עֵרֶף:

מקור מס' 3 / ספר שמות, פרק כג

שָׁלַח רָגְלִים תַּחֲגֵ לִי בַשָּׂנָה: אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כְּאֲשֶׁר צִוִּיתֶךָ לְמוֹעֵד הַדָּשׁ הָאֵבִיב כִּי בּוֹ יֵצְאָת מִמִּצְרַיִם וְלֹא יֵרְאוּ פְנֵי רִיקָם: וְחַג הַקִּצִּיר בְּפוּרֵי מַעֲשֵׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בַּשָּׂדֶה, וְחַג הָאֶסֶף בְּצֵאת הַשָּׂנָה בְּאֶסְפֶּךָ אֶת מַעֲשֵׂיךָ מִן הַשָּׂדֶה: . . . רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתֶךָ תָּבִיא בֵּית ה' אֱלֹהֶיךָ, לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֶלֶב אֲמוֹ:

מקור מס' 4 / חומש שמות, פרק לד

אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת אֲשֶׁר צִוִּיתֶךָ לְמוֹעֵד הַדָּשׁ הָאֵבִיב כִּי בְּחַדָּשׁ הָאֵבִיב יֵצְאָת מִמִּצְרַיִם: וְחַג שְׁבַעַת תַּעֲשֶׂה לָּךְ בְּפוּרֵי קִצִּיר חֲטִיִּם, וְחַג הָאֶסֶף תִּקְוֶפֶת הַשָּׂנָה: . . . רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתֶךָ תָּבִיא בֵּית ה' אֱלֹהֶיךָ, לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֶלֶב אֲמוֹ:

מקור מס' 5 / מורה נבוכים, חלק ג, פרק מח

. . . איסור בשר בחלב הרי עם היותו מזון גס מאוד בלי ספק וגורם מילוי רב, אין הדבר רחוק לדעתי שיש לעבודה זרה בכך שייכות, ושמא כך היו אוכלין בעבודה מעבודותיה או באד מאדיהם [חג מחגייהם].

וממה שמחזק את זה לדעתי, שאיסור בשר בחלב הזכירו פעמים בתחילת הציווי בו כאשר הזכיר מצוות החג, "שלוש פעמים בשנה וגו'", וכאילו יאמר: 'בחגכם וביאתכם לבית ה' אלוקיך לא תבשל מה שתבשל שם בצורה פלונית כפי שהיו הם עושים', זהו המתקבל יותר לדעתי בטעם איסורו.

מקור מס' 6 / רבינו בחיי, פרשתנו

טעם המצווה הזאת, לפי שהוא מטמם את הלב, שהרי החלב נעשה מן הדם והדם מזגו רע ומוליד אכזריות. ואחד מטעמי האיסור שבו, שאינו מקבל שנוי והתפעלות בגוף כשאר הדברים הנאכלים, ולכך טבעו הרע נשאר בתוכו מבלי שינוי. ואף-על-פי שנשתנה עכשיו מדם לחלב וקיבל שנוי . . . מכל-מקום, כשחוזר ומערבו עם הבשר הרי חוזר לכוח הדם וטבעו הראשון כבתחילה, והתערבם יחד מטמם הלב ומוליד גסות ותכונה רעה בנפש האוכל.

. . . ומה שנזכרה מצוה זו לעולם אצל החגים, כדי להזהיר את ישראל העולים בכל שנה שלש פעמים לרגל למקום הנבואה שלא יטממו הלב במאכלים אסורים, אלא שיהיה חומר שלהם זך וצלול להתבונן בדרכי התורה ויהיה לבם הוכן [כשיר] להשגת ידיעתו יתברך.

מקור מס' 7 / רבנו בחיי, פרשתנו

אבל לעתיד לבא בזמן ביטול יצר הרע והוא זמן תחיית המתים שם יבינו הכל הסוד מעקרו . . . כי אין גלוי הטעם והסוד בעולם הזה אלא באותו זמן שכן יהיה איסור בשר וחלב בטל, ומכאן תתעורר, למה שאכלו המלאכים בשר בחלב, שנאמר "ויקח חמאה וחלב וכן הבקר"? כי המלאכים אין להם יצר הרע, שאף בבני אדם הגופניים לא תהיה נוהגת מצוה זו בזמן ביטול יצר הרע.

מקור מס' 8 / לקוטי לוי יצחק - הערות על הזהר, פרשתנו

חלב וגבינה הם בחינת חסדים ובשר הוא בחינת גבורות. ואסור לאוכלם יחד כי אסור לערבם יחד, ואם מערבן ואוכלם יחד הוי זה על-דרך כמו כלאים דשור-גבורות וחמור-חסדים יחדו, וכמו שעטנו דצמר-חסדים ופשתים-גבורות יחדו.

מקור מס' 9 / פירוש הרקנאטי על התורה, פרשתנו

לא תבשל גדי בחלב אמו - לפי הפשט הוא מפני האכזריות שיחלוב אדם הבהמה ויבשל בו היוצא ממנה. אך זה הטעם אינו מספיק לטעם איסור בשר בחלב, ושמא כי טעמו הוא כסוד הכלאים.

מקור מס' 10 / לקוטי שיחות, חלק כט, עמ' 128

זה שבשר וחלב נהיים מציאות חדשה, זהו רק בנוגע לגשמיות והחומריות שלהם, אך אין זה נוגע ב"כוחות" שלהם, פנימיות מציאותם. מכך מובן, שבנוגע ל"כוחות העליונים" שבבשר וחלב, הרי זה ככלאי בגדים.

וזוהו החילוק שבין הזמן הזה ל"אותו הזמן":

בעולם-הזה של הזמן הזה רואים רק את הגשם והחומר של כל דבר גשמי. וכיון שבנוגע לגשם וחומר הדבר מעירוב בשר וחלב נהיית מציאות חדשה, לכן על-פי דיני התורה התערובות היא בדומה לכלאי בהמה.

מה-שאין-כן לעתיד לבוא, יראו את המציאות האמיתית בכל דבר, לא את הגשם והחומר, אלא את ה"דבר ה" איתם נעשו. על-דרך-זה בנוגע למציאות של בשר וחלב, יראו בהם את המציאות האמיתית, את הכוחות העליונים שבו שהם אינם נתבטלו על ידי התערובת.

מקור מס' 11 / מדרש תלפיות, ענף חזיר בשם רבינו בחיי
עתיד חזיר ליטהר.

רבנו בחיי, פרשת שמיני

למה נקרא שמו חזיר? על שם שעתיד הקב"ה להחזירו לישראל (לנו).

מקור מס' 12 / שו"ת הרדב"ז, חלק ב'

. . ואפשר לתרץ על דרך אשר כתבתי, כי יהיו ישראל אוכלים משמנים כאילו הותר להם בשר חזיר, לא שיותר להם בשר חזיר ח"ו.

ועל דרך הסוד: ישנו למעלה שר אחד ושמו חזירא"ל והוא קטיגור של ישראל, ועתיד הקב"ה להחזירו לישראל להיות להם סניגור, ודעהו.

מקור מס' 13 / אור החיים, ויקרא, יא

"והוא גרה לא יגר" - פירוש: תנאי הוא הדבר לזמן שהוא לא יגר, אבל לעתיד לבא יעלה גרה ויחזור להיות מותר, ולא שישאר בלא גרה ויותר, כי תורה לא תשונה.

מקור מס' 14 / מדרש תהלים, מזמור קמו

מתיר אסורים - מהו מתיר אסורים? יש אומרים כל הבהמה שנטמאת בעולם הזה מטהר אותה הקב"ה לעתיד לבוא. וכן הוא אומר: "מה שהיה הוא שיהיה ומה שנעשה", טהורים היו מקודם לבני נח. וכן הוא אומר להן: "כירק עשב נתתי לכם את כל", מה ירק עשב נתתי לכל, אף החיה והבהמה לכל מתחלה. ולמה אסר אותה? לראות מי שמקבל דבריו ומי אינו מקבל. ולעתיד לבוא הוא מתיר את כל מה שאסר.

יש אומרים - אינו מתירן לעתיד לבוא, שכן הוא אומר: "אוכלי בשר החזיר וגו'. ומה אם למי שהיה אוכלת, הוא מכרית ומאביד הבהמה:

מקור מס' 15 / ויקרא רבה, פרשה יג

אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק: אריסטון [סעודה] עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבוא, וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעולם הבא, הדין הוא דכתיב: "וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלהו", בשביל שתאכלו ממנו לעתיד לבוא.

מקור מס' 16 / קהלת רבה, פרק א

רבנן אמרין: לעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא מוציא פרוז ומכריז ואומר 'כל מי שלא אכל בשר חזיר מימיו יבוא ויטל שקרו', והרבה מאמות העולם שלא אכלו בשר חזיר מימיהם והם באים לטל שקרון,

באותה שעה הקדוש ברוך הוא אומר 'נשתפרו אלו שני עולמות, לא דין שאכלו עולמן אלא הם מבקשין לאכל עולמן של בני עוה', באותה שעה הקדוש ברוך הוא מוציא פרוז פעם שנייה ומכריז ואומר 'כל מי שלא אכל בשר נבלות וטרפות, שקצים ורמשים, אם לא אכל משלו אכל משל חברו.